

לחברי הועדה שלום רב,

ראשית כל אני רוצה להודות על האפשרות להשמיע את קולי באמצעות מכתב זה. כשהייתי בת 19 התהפך עולמי כשהרופא שנתתי בו אמון בחר לנצל את תמימותי ואת חוסר הידע שלי על מנת לבצע בי עבירות מין חמורות. אובדן האמון שלי באנשי רפואה בפרט ובבני אדם בכלל הוא פצע שאני סוחבת איתי מדי יום בנוסף להשלכות מרובות של הטראומה שגרם לי בני שכטר על חיי. ההחלטה הקשה להגיש תלונה ולחיות לאורך שנים ארוכות תחת הליך פלילי משפיל ובריוני, שבמהלכו בני שכטר לא לקח אחריות על מעשיו ולו פעם אחת, הייתה כולה מתוך חובה אזרחית להציל נשים אחרות מידי הפושעות של בני שכטר. כשבית המשפט המחוזי החליט להרשיעו בעבירות מין ולהכיר בי ובשאר הנפגעות כאמינות ודוברות אמת, חשתי הקלה אחרי שנים קשות של מאבק להכרה בעוול שנעשה בנו בחדר הטיפולים.

אין מילים שיוכלו לתאר עד כמה האמון בין מטופלת לגניקולוג הוא דבר עדין ומורכב, ועל מי שמחזיק בכוח האדיר הזה בידי להגות בחרדת קודש כלפי מטופלותיו וכבודן. **בני שכטר באופן סדרתי השתמש בכוח האדיר שניתן לו, כדי לבזות אותנו, להשפיל אותנו, לרמוס את נפשנו, ולחלל את גופנו ונשמותנו.** בני שכטר בחר להתעלל בנו, באופן מעוות וכשהוא מצווה עלינו בכוחו כרופא להגיע לידי אורגזמה על מיטת הטיפולים – תוך שהוא מציג זאת כבדיקה רפואית.

הייתכן שאדם כזה, שניצל מהרשעה באונס מטופלותיו בעור שיניו, שהורשע בפגיעה סדרתית במטופלותיו יוחזר לזירת הפשע, עם אותו הכוח בידיו? המחשבה הזו מדירה שינה מעיניי. כל החלטה שלא תכלול שלילה לצמיתות של רשיון הרפואה שלו, תהיה בבחינת "יריקה בפרצוף" בפניי ובפני כל נפגעותיו, שנאלצות לסחוב על גופינו ונפשינו את פשעיו הנתעבים לאורך כל חיינו. בנוסף, מאז הפגיעה שלו בי אני נמצאת בטיפול אינטסיבי והחזרת רשיונו הרפואי תפגע פגיעה קשה בשיקום שלי ובשלווה הנפשית שלי, שכן ההכרה המוסדית בעוול שנעשה לנו המטופלות הוא חלק משמעותי מהליך הריפוי וההחלמה.

אני בטוחה שהועדה תשכיל לעשות את המעשה הנכון שכל אדם סביר היה עושה והוא למנוע מעברייני מין מורשע, שעשה בנו פשעים בעודנו על מיטת הטיפולים שלו, לחזור ולקבל מטופלות. בדיכום מצוי הכוח הרב שיקבע את גורלן של מטופלות רבות בישראל, אך יותר מכך בקביעתכם הכוח להשפיע לטובה על החברה בה אנו חיים ולומר בקול ברור – עברייני מין לא יכולים להיות רופאים.

אני מבקשת מהועדה לא לגזול ממני את תחושת הצדק המועטה שקיבלתי בתום הליך ארוך שנים זה, ולא להעביר מסר פוגעני שכזה לנפגעות עבירה אחרות שנאלצות לחיות יום-יום את השלכות מעשים נוראים כשל שביצע בי באכזריות ובמרמה בני שכטר. ישנה חשיבות גם למסר שמתבקש להעביר בפני מי שמועל באמון המטופלים והמטופלות, ופוגע במערכת המקודשת הזו שבלי אמון לא תוכל להתקיים. **לבסוף, על כל אדם לשאול עצמו- האם היה שולח את בתו לטיפול רפואי אצל עברייני מין מורשע?** ההגיון הבריא אומר שהדבר שקול להחזרת הגננות המתעללות לגנים, או למתן אפשרות לפדופילים מורשעים לעבוד בבתי ספר. אני מבקשת מהועדה להציל נשים אחרות, אחרי שאנחנו לא ניצלנו. כולי תקווה שתבחרו בנו, בציבור המטופלות, בשלום גופינו ונפשינו.

בברכה,

ני